Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. 4 Tdo 382/2012, ECLI:CZ:NS:2012:4.TDO.382.2012.1

Číslo: 60/2013

Právní věta:

Jestliže pachatel převezme odcizená motorová vozidla za účelem jejich prodeje a poté provede činnost směřující k zastření jejich skutečného původu (kupř. použije identitu jiného vozidla, a to paděláním štítku s VIN a jeho umístěním do příslušného dílu karoserie odcizeného vozidla), tak k dokonání trestného činu legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku nedochází už pouhým převzetím odcizených vozidel, nýbrž až tímto dalším jednáním pachatele. Tento okamžik je také rozhodný např. pro posouzení podmínek pro ukládání souhrnného trestu.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 24.04.2012

Spisová značka: 4 Tdo 382/2012

Číslo rozhodnutí: 60

Číslo sešitu: 8

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Legalizace výnosů z trestné činnosti

Předpisy: § 216 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl dovolání obviněného M. V. proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 1. 12. 2011, sp. zn. 9 To 473/2011, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Městského soudu v Brně pod sp. zn. 89 T 72/2010.

Z o d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 28. 2. 2011, sp. zn. 89 T 72/2010, byl obviněný M. V. uznán vinným v bodech 1) – 7) výroku o vině zločinem legalizace výnosů z trestné činnosti dle § 216 odst. 1 písm. a), odst. 4 písm. b) tr. zákoníku formou spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku a v bodě 8) výroku rozsudku trestným činem podílnictví podle § 251 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. b) tr. zákona č. 140/1961 Sb. účinného do 31. 12. 2009 (dále jen trestní zákon) ve formě spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zákona, jichž se společně s obviněnými I. B., M. S., M. V., V. A., M. S. a K. M. dopustil tím, že

1. M. V., I. B. a M. S. v době od 10. října 2008 nejpozději do 18. listopadu 2008 převzali na přesně nezjištěném místě od doposud neustanovené osoby osobní motorové vozidlo tovární značky BMW X3, stříbrné barvy, v hodnotě 958 500,- Kč, které bylo odcizeno v době od 21.00 hod. dne 10. 10. 2008 do 08.30 hod. dne 11. 10. 2008 v obci H. č.p. 122, okr. P., ke škodě společnosti ČSOB P. a.s., se sídlem M. n. 1458, P. – Z. p., ačkoli věděli, že toto pochází z trestného činu, kdy vozidlo legalizovali za použití identity vozidla BMW X3, stříbrné barvy, a to vevařením materiálu s VIN do dílu karoserie a odcizeného čistého tiskopisu italského technického průkazu, přičemž dne 18. 11. 2008 vozidlo převážel M. S., kdy byl telefonicky navigován I. B. a poté vozidlo I. B. a M. V. přihlásili dne 12. 1. 2009 v městě B. do evidence vozidel ČR na R. V., který si byl vědom skutečnosti, že nahlášení je pouze fiktivní a že není a nebude faktickým uživatelem vozidla, přičemž vozidlu byla přidělena registrační značka a následně M. V. vozidlo prodal J. K., u kterého bylo dne 11. 2. 2009 orgány policie zajištěno s novou registrační značkou,

2. M. V., I. B., M. S. a M. V. v době od 10. února 2007 nejpozději do 25. dubna 2008 převzali na přesně nezjištěném místě od neustanovené osoby osobní motorové vozidlo tovární značky BMW 330, stříbrné barvy, registrační značky, MPZ I., v hodnotě nejméně 608 100,- Kč, které bylo odcizeno dne 10. 2. 2007 v I., ke škodě osoby C. B., ačkoli věděli, že toto pochází z trestného činu, kdy vozidlo legalizovali za použití identity vozidla zn. BMW 330 D, stříbrné barvy, registrační značky, přihlášeného do evidence vozidel ČR dne 15. 2. 2008 dovozcem ojetých vozidel, a to vevařením materiálu s VIN do dílu karoserie, přičemž s uvedeným vozidlem byl dne 19. 3. 2008 při spáchání dopravního přestupku kontrolován I. B., vozidlo přihlásili dne 25. 4. 2008 v městě B. do evidence vozidel ČR na osobu M. V., přičemž vozidlo nadále užívali I. B. a M. V., kteří toto vozidlo poté, co M. V. dne 20. 2. 2009 nahlásil v B. fingované odcizení tohoto vozidla, převezli do obce B. u R., kde jej M. S. ukryl a kde bylo dne 15. 3. 2009 zajištěno Policií ČR,

3. M. V., I. B. a V. A. v době od 27. prosince 2007 nejpozději do 4. března 2009 převzali na přesně nezjištěném místě od neustanovené osoby osobní motorové vozidlo tovární značky VW Touareg, černé barvy, původní registrační značky, v hodnotě nejméně 1 037 500,- Kč, které bylo odcizeno dne 27. 12. 2007 ve 23.30 hod. na P. 5, S. G., P., ke škodě pojišťovny G. se sídlem O. 100, D-90334 N. (SRN), ačkoli věděli, že toto pochází z trestného činu, kdy vozidlo legalizovali za použití identity vozidla zn. VW Touareg, černé barvy, a to padělaním štítku s číslem VIN a za použití odcizeného čistého tiskopisu italského technického průkazu, přičemž vozidlo dodal V. A., technické údaje k vozidlu získal I. B. lstí od pracovníka stanice technické kontroly, přičemž při domovní prohlídce konané dne 19. 5. 2009 v místě bydliště M. V. byly zajištěny dva kusy registračních značek, které byly užity na vozidle zn. VW Touareg při převozu, a poté vozidlo I. B. prodal M. K., na kterého bylo dne 4. 3. 2009 v městě B. přihlášeno do evidence vozidel ČR, kde mu byla přidělena registrační značka a u kterého bylo vozidlo dne 19. 5. 2009 zajištěno,

4. M. V., I. B. a V. A. v době od 31. října 2008 nejpozději do 23. prosince 2008 převzali na přesně nezjištěném místě od doposud neustanovené osoby osobní motorové vozidlo tovární značky Porsche Cayenne, černé barvy, registrační značky, v hodnotě 1 832 100,- Kč, které bylo odcizeno dne 30. až 31. 10. 2008 v D. v SRN, ke škodě společnosti HDI G. se sídlem K. 9-10, D-10117 B., ačkoli věděli, že toto pochází z trestného činu, kdy vozidlo legalizovali za použití identity vozidla zn. Porsche Cayenne, černé metalické barvy, a to padělaním štítku s číslem VIN, vevařením materiálu s VIN do dílu karoserie a za použití odcizeného čistého tiskopisu italského technického průkazu, přičemž na převozu vozidla se podílel V. A., technické údaje k vozidlu získal I. B. lstí od pracovníka stanice technické kontroly a na jeho žádost bylo za úplatu vozidlo dne 23. 12. 2008 v městě B. přihlášeno do evidence vozidel ČR na A. V., kde mu byla

přidělena registrační značka a následně M. V. zorganizoval prodej vozidla K. V., u kterého bylo vozidlo dne 21. 5. 2009 zajištěno s novou registrační značkou,

5. M. V., I. B. a V. A. v době od 19. listopadu 2008 nejpozději do 23. prosince 2008 převzali na přesně nezjištěném místě od doposud neustanovené osoby osobní motorové vozidlo tovární značky Porsche Cayenne, šedé barvy, registrační značky, v hodnotě 1 709 750,- Kč, které bylo odcizeno dne 18. až 19. 11. 2008 v D. v SRN, ke škodě společnosti VHV V. H., K. 90, D-30159 H., SRN, ačkoli věděli, že toto pochází z trestného činu, kdy vozidlo legalizovali za použití identity vozidla zn. Porsche Cayenne Turbo, šedé metal. barvy, a to paděláním štítku s číslem VIN, vevařením materiálu s VIN do dílu karoserie a za použití odcizeného čistého tiskopisu italského technického průkazu, přičemž se na převozu vozidla podílel V. A., technické údaje k vozidlu získal I. B. lstí od pracovníka stanice technické kontroly a na jeho žádost bylo za úplatu vozidlo dne 23. 12. 2008 v městě B. přihlášeno do evidence vozidel ČR na A. V., kde mu byla přidělena registrační značka, a následně I. B. a M. V. vozidlo prodali prostřednictvím A. V. B. K., u kterého bylo vozidlo dne 19. 5. 2009 zajištěno s novou registrační značkou,

6. M. V. a I. B. v době od 12. října 2006 nejpozději do 22. prosince 2008 převzali na přesně nezjištěném místě od doposud neustanovené osoby osobní motorové vozidlo tovární značky Mercedes Benz, šedé barvy, registrační značky v hodnotě nejméně 844 200,- Kč, které bylo odcizeno v době od 7.40 hod. dne 12. 10. 2006 do 12.25 hod. dne 12. 10. 2006 na pozemku rodinného domu č. 972 v obci S.-H., okr. P. V., poškozený B. E. a.s., se sídlem P. 9, H. H. 14, ačkoli věděli, že toto pochází z trestného činu, kdy toto vozidlo legalizovali za použití identity vozidla zn. Mercedes Benz, šedé metalické barvy, registrační značky a to zjevně padělaným štítkem s číslem VIN, zatřením VIN umístěného pod oknem stříbrnou barvou a za použití dokladů od vraku vozidla, přičemž technické údaje k vozidlu získal I. B. lstí od pracovníka stanice technické kontroly a na jeho žádost bylo za úplatu vozidlo dne 22. 12. 2008 v městě B. přihlášeno do evidence vozidel ČR na A. V., a následně vozidlo užívali, přičemž vozidlo bylo dne 19. 5. 2009 zajištěno u M. V.,

7. M. V. a M. S. v době od 20. července 2006 nejpozději do 27. listopadu 2006 převzali na přesně nezjištěném místě od dosud neustanovené osoby osobní motorové vozidlo tovární značky Mercedes Benz CLK 270, stříbrné barvy, v hodnotě 566 100,- Kč, které bylo odcizeno dne 20. 7. 2006 v R. ve V., ke škodě pojišťovny W. se sídlem S. 2, A/1010 W., ačkoli věděli, že toto pochází z trestného činu, když vozidlo legalizovali za použití identity vozidla zn. Mercedes Benz CLK 270, registrační značky a to vyhotovením čísla VIN nepříslušnou technologií-glavírováním a použitím padělaného typového štítku, a toto následně prodali P. V., přičemž prodej zprostředkoval M. S., kdy při prodeji vystupoval M. V. coby prodávající pod jménem R. M., a to jak při sepsání smlouvy o prodeji, tak při samotném prodeji vozidla P. V., u kterého bylo vozidlo dne 26. 8. 2008 zajištěno,

8. M. V., I. B., M. S. a K. M. v době od 6. ledna 2009 nejpozději do 12. ledna 2009 převzali na přesně nezjištěném místě od doposud neustanovené osoby osobní motorové vozidlo tovární značky VW Voir Type, černé barvy, registrační značky MPZ R., v hodnotě 153 400,- Kč, ačkoliv věděli, že vozidlo pochází z trestného činu, kdy toto bylo v době od 17.00 hodin 6. 1. 2009 do 9.00 hod. dne 10. 1. 2009 odcizeno na A.-S. G. 111 ve V. v R., ke škodě G. V., se sídlem Dr.K. R. P. 37-41, 3100 St.P., B. č.o. 7/9, 1050 V., přičemž vozidlo dne 12. 1. 2010 převezl K. M. na základě pokynů I. B. a M. V. do obce B. u R., kde jej M. S. ukryl na svém pozemku, kde bylo dne 15. 3. 2009 zajištěno orgány Policie ČR.

Za tento trestný čin a zločin byl obviněný M. V. odsouzen podle § 216 odst. 4 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání šesti roků, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou.

K odvolání obviněného proti výše označenému rozsudku Městského soudu v Brně rozhodl Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 1. 12. 2011, sp. zn. 9 To 473/2011, a ve vztahu k tomuto obviněnému zrušil napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. b), e), odst. 2 tr. ř. ve výroku o trestu a způsobu jeho výkonu a za splnění podmínek § 259 odst. 3 písm. b) tr. ř. obviněného M. V. nově odsoudil podle § 216 odst. 4 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání čtyř roků, pro jehož výkon jej podle § 56 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku zařadil do věznice s ostrahou.

Ve lhůtě uvedené v ustanovení § 265e tr. ř. podal obviněný M. V. prostřednictvím svého obhájce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 1. 12. 2011, sp. zn. 9 To 473/2011, dovolání, ve kterém napadl rozhodnutí tohoto soudu mimo jiné s odkazem na dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g), k) tr. ř.

V odůvodnění svého mimořádného opravného prostředku obviněný citoval část výroku o vině odsuzujícího rozsudku v bodech 1) – 7) a namítl, že čas a místo spáchání činu nebyly řádně konkretizovány, když v jednotlivých částech výroku o vině používal soud nejasné formulace „… v době od … nejpozději do…“ a „…na přesně nezjištěném místě…“. Podle dovolatele není doba spáchání činu dostatečně přesně konkretizována, přičemž tato vada (neúplnost) se odráží zejména v nesprávném uložení trestu. V některých případech je rozmezí spáchání činu stanoveno v průběhu až dvou roků, což dle názoru dovolatele není možné připustit a je třeba takovou vadu napravit, tedy doplnit dokazování tak, aby bylo možno určit přesnější dobu spáchání činu.

Důsledkem tohoto pochybení je uložení samostatného trestu, ačkoli mu mohl a měl být uložen souhrnný trest ve vztahu k rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 15. 10. 2010, sp. zn. 43 T 6/2003, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 3. 5. 2011, sp. zn. 4 To 5/2011, kterým mu byl uložen souhrnný společný trest v trvání šesti roků. V souvislosti s touto námitkou dovolatel upozornil na právní úpravu a judikaturu v této věci – zejména § 35 tr. zák. a rozhodnutí č. 54/2000 Sb. rozh. tr. Má za to, že pokud soudy obou stupňů v nyní posuzované trestní věci nevzaly v úvahu trestní věc vedenou u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 43 T 6/2003, a neuvažovaly o uložení společného trestu, když bylo zřejmé, že dovolatel se částečně dopustil trestné činnosti projednávané v této věci ještě před vyhlášením prvního odsuzujícího rozsudku (tedy před 22. 4. 2008), jedná se o závažné pochybení, pro které je třeba napadená rozhodnutí zrušit. Konstatovaná vada při rozhodování o trestu byla způsobena tím, že soudy obou stupňů činily nedostatečná skutková zjištění, která tak nevedla k přesnému určení doby spáchání trestné činnosti.

Další námitka dovolatele se vztahovala k právnímu posouzení skutku pod bodem 8) výroku o vině jakožto trestného činu podílnictví podle § 251 odst. 1 písm. a), písm. b) tr. zákona č. 140/1961 Sb., když nebylo aplikováno příslušné ustanovení trestního zákoníku č. 40/2009 Sb., v čemž dovolatel spatřuje porušení zákazu retroaktivity. V této souvislosti dovolatel nesouhlasil s názorem soudu prvního stupně, že právní úprava dle nového trestního zákoníku pro něj není příznivější, když on sám zastává názor opačný.

V petitu svého dovolání obviněný navrhl, aby Nejvyšší soud České republiky zrušil rozhodnutí soudů obou stupňů a poté Městskému soudu v Brně přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Přípisem ze dne 28. 3. 2012, sp. zn. 1 NZO 328/2012, se k obsahu dovolání obviněného M. V. vyjádřil státní zástupce činný u Nejvyššího státního zastupitelství.

Konstatoval, že otázka časového a místního vymezení skutku ve výroku o vině je primárně otázkou skutkovou; protože však dovolatel příliš široké vymezení doby spáchání jednotlivých útoků vytýká v souvislosti s posouzením podmínek pro ukládání souhrnného trestu, lze jeho námitky z hlediska

dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. považovat za relevantně uplatněné. Tyto námitky však dle názoru státního zástupce nelze považovat za důvodné.

Podle jeho názoru dovolatel sice správně uvedl, že rozhodujícím momentem z hlediska rozlišení vícečinného souběhu a recidivy je vyhlášení odsuzujícího rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 22. 4. 2008, sp. zn. 43 T 6/2003, přestože byl tento rozsudek následně v opravném řízení zrušen, avšak dovolatel pomíjí jednak skutečnost, že v případě pokračujícího trestného činu se za dobu spáchání činu považuje okamžik, kdy bylo ukončeno jednání při posledním útoku, jednak i tu skutečnost, že trestný čin legalizace výnosů z trestné činnosti byl spáchán nejen převzetím motorových vozidel, ale především dalšími úkony směřujícími k zastření jejich původu. Z těchto důvodů je zjevné, že nepřicházelo v úvahu uložení souhrnného trestu ve vztahu k věci Krajského soudu v Brně sp. zn. 43 T 6/2003, neboť mezi trestnými činy souzenými v těchto trestních věcech nebyl dán vztah vícečinného souběhu, nýbrž vztah recidivy.

Státní zástupce má za to, že skutková zjištění soudu popsaná ve skutkových větách rozsudku jsou pro posouzení této právní otázky zcela dostačující, přičemž otázka vymezení místa převzetí jednotlivých vozidel je irelevantní jak z hlediska zákonných znaků souzeného trestného činu, tak z hlediska podmínek pro ukládání souhrnného trestu.

Pokud dovolatel zmínil otázku uložení společného trestu, pak ani takový postup v předmětné trestní věci nepřicházel v úvahu, neboť ve věci Krajského soudu v Brně sp. zn. 43 T 6/2003 byl dovolatel souzen pro jiné trestné činy než pro trestný čin legalizace výnosů z trestné činnosti.

Státní zástupce nepřisvědčil ani té námitce dovolatele vztahující se k výroku o vině trestným činem podílnictví podle § 251 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. b) tr. zák. Ačkoli dovolatel správně uvedl, že je nutno vždy srovnávat příznivost dřívější a novější právní úpravy jako celku, je třeba příznivost právních úprav vždy vztáhnout ke konkrétnímu činu konkrétního pachatele. Z tohoto hlediska je zcela evidentní, že nová právní úprava není pro konkrétní jednání, kterého se dovolatel dopustil, pro obviněného příznivější.

Pokud jde o odkaz dovolatele na dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. k) tr. ř., státní zástupce konstatoval, že obsah námitek dovolatele se s tímto dovolacím důvodem zcela míjí a k tomuto dovolacímu důvodu nelze při rozhodování o dovolání přihlížet.

Nejvyšší soud jako soud dovolací dospěl mimo jiné k těmto závěrům:

V posuzovaném případě je zjevné, že dovolání obviněného M. V. je s použitými dovolacími důvody v souladu toliko částečně, a to pouze v té části, kde dovolatel odkázal na dovolací důvod dle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Ačkoli je otázka vymezení přesného místa a času spáchání trestného činu v obecné rovině otázkou skutkovou, kterou – jak vyplývá z výše uvedeného – v řízení o dovolání přezkoumávat nelze, je nutno mít tu část dovolání obviněného M. V., kde vznáší tuto námitku, přesto za relevantní, neboť námitka byla vznesena s ohledem na právní posouzení podmínek pro ukládání souhrnného trestu.

Ze skutkových zjištění soudu je zcela evidentní, že trestný čin legalizace výnosů z trestné činnosti nebyl spáchán toliko převzetím motorových vozidel, jehož příliš široké časové vymezení dovolatel namítá, nýbrž také a zejména dalším jednáním popsaným dostačujícím způsobem ve výroku o vině, směřujícím k zastření skutečného původu předmětných vozidel a jejich přihlášení do evidence. Nelze tudíž za okamžik spáchání tohoto trestného činu považovat pouhý moment převzetí vozidla a k tomuto momentu relevantně (a již vůbec ne důvodně) namítat nesprávné posouzení podmínek pro ukládání souhrnného trestu.

Za zjevně neopodstatněnou je nutno považovat úvahu dovolatele, že mu měl být ukládán souhrnný trest, neboť dle jeho názoru byl trestný čin legalizace výnosů z trestné činnosti spáchán před vyhlášením dřívějšího rozsudku.

Souhrnný trest podle § 35 odst. 2 tr. zákona nebo podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku je ukládán tehdy, odsuzuje-li soud pachatele za trestný čin, který spáchal dříve, než byl soudem prvního stupně vyhlášen odsuzující rozsudek za jiný jeho trestný čin. Vzhledem k tomu, že takováto časová souvislost, která by užití některého z těchto zákonných ustanovení podmiňovala, nenastala, uložení souhrnného trestu tak nepřicházelo v úvahu.

Rozhodným momentem z hlediska rozlišení vícečinného souběhu a recidivy je vyhlášení odsuzujícího rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 22. 4. 2008, sp. zn. 43 T 6/2003, přestože byl tento rozsudek následně v opravném řízení zrušen. Nelze totiž pominout skutečnost, že v případě pokračujícího trestného činu se za dobu spáchání považuje okamžik, kdy bylo ukončeno jednání při posledním útoku. Je skutečností, že u některých dílčích útoků pokračujícího trestného činu podle § 216 odst. 1 písm. a), odst. 4 písm. b) tr. zákoníku je ve výroku o vině doba, kdy se vozidla dostala do dispozice obviněných časově vymezena velmi široce. Přesto je však nepochybné, že některá vozidla obvinění převzali až po datu 22. 4. 2008 (útok pod bodem 1/ – nejdříve dne 10. 10. 2008, útok pod bodem 4/ – nejdříve dne 13. 10. 2008 – útok pod bodem 5/ – nejdříve dne 19. 11. 2008). Uvedený trestný čin byl páchán nejen převzetím motorových vozidel, ale především dalšími úkony směřujícími k zastření jejich původu, které posléze vyústily v jejich přihlášení do evidence vozidel v ČR. Tyto úkony u většiny dílčích útoků (s výjimkou útoku pod bodem 7/), pokračovaly i po datu 22. 4. 2008. Data, kdy byla vozidla přihlášena do evidence, jsou oproti rozdílům v časových údajích o převzetí vozidel, u většiny útoku uvedena zcela přesně. Je tak mimo pochybnost, že páchání trestného činu podle § 216 odst. 1 písm. a), odst. 4 písm. b) tr. zákoníku bylo ukončeno řadu měsíců po vyhlášení rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 22. 4. 2008, sp. zn. 43 T 6/2003, a proto uložení souhrnného trestu nepřicházelo v úvahu. Nejvyšší soud uzavírá, že mezi trestnými činy ve věci sp. zn. 43 T 6/2003 a trestnou činností, jež je posuzována nyní, není vztah vícečinného souběhu, nýbrž jde o vztah recidivy trestné činnosti. Pokud jde o skutková zjištění popsaná ve výroku o vině nyní posuzované trestní věci, jsou pro právní posouzení výše nastolené dovolací námitky plně dostačující.

Pokud dovolatel namítá také vadu, k níž došlo neuložením společného trestu, pak ani tento postup v dané věci nepřicházel v úvahu. Společný trest podle § 45 tr. zákoníku se při splnění zákonných podmínek ukládá za dílčí útoky pokračujícího trestného činu. Ve věci Krajského soudu v Brně sp. zn. 43 T 6/2003 dovolatel nebyl stíhán za trestný čin legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 tr. zákoníku, případně za odpovídající trestný čin podle předchozí právní úpravy, ale za trestné činy podvodu a zpronevěry. Existence vztahu, který by umožňoval úvahu o uložení společného trestu mezi nyní posuzovanou trestní věcí a věcí vedenou pod sp. zn. 43 T 6/2003, je vyloučena.

Za zjevně neopodstatněný považuje Nejvyšší soud právní názor dovolatele, že jeho jednání kvalifikované jako trestný čin podílnictví podle § 251 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. b) tr. zák. mělo být posuzováno podle zákona č. 40/2009 Sb. (trestního zákoníku), neboť takovéto posouzení by pro něj bylo příznivější. Příznivost užitého zákona pro obviněného je nutno zvažovat z hlediska právní úpravy jako celku, avšak současně vždy rovněž dle konkrétních okolností, tedy ve vztahu konkrétního jednání pachatele trestného činu na základě učiněných skutkových zjištění. V daném případě jsou podmínky trestnosti jednání kvalifikovaného jako trestný čin podílnictví podle § 251 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. b) tr. zákona č. 140/1961 Sb. zcela shodné s podmínkami dle § 214 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) tr. zákoníku č. 40/2009 Sb. a nelze proto dovodit, že stávající právní úprava dle trestního zákoníku je pro dovolatele příznivější. Jestliže dovolatel dovozuje svůj názor, že novější úprava je příznivější, ze skutečnosti, že oproti starší úpravě jsou v odst. 3 a 4 mírnější trestní sazby, pak jde o irelevantní úvahu, neboť se netýká právní kvalifikace skutku, za který byl dovolatel odsouzen.

Proto Nejvyšší soud rozhodl tak, že podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. se podané dovolání obviněného odmítá jako zjevně neopodstatněné.